

I-au chinuit, l-au tăiat bucățele-bucățele, precum face măcelarul cu carnea; i-au tăiat nasul, urechile, mâinile, picioarele, i-au deșădăcinat dinții. Dar acesta continua să spună: Cred în Hristos! Aceasta este credința care mântuiește, aceasta este credința care duce în Împărăția cea veșnică.

Frații și părinții mei! Să ne gândim serios astăzi, că mormântul tatălui și al mamei noastre nu sunt capătul, nimicnicia. Cine a spus-o? Dincolo de mormânt este o altă viață, viața veșnică. Să ne pregătim deci. Cel care are de gând să călătorească, își scoate bilet și pașaport. Să nu fim găsiți nepregătiți.

Într-un palat, împăratul avea un măscărici care să-l distreze cu glumele lui. Într-o zi, vrând să se joace cu el, i-a dat măscăriciului un baston, zicându-i: – Ia-l și dacă vei găsi unul mai prost ca tine, să i-l dai... Actorul a luat bastonul

cu o oarecare amărăciune. După ani, împăratul s-a îmbolnăvit și era în pericol să moară. S-a dus și măscăriciul să-l vadă.

- Mor, îi spune împăratul, plec într-o călătorie lungă, fără întoarcere.

- Și ai făcut vreo pregătire, Majestate?

- Nu.

- Ei, atunci înseamnă că l-am găsit pe cel mai prost ca mine! Ia bastonul!

Celelalte greșeli din viață sunt mici. Cea mai tragică greșală este dacă în anii puțini pe care îi trăim nu ne pregătim pentru viața cea veșnică.

Dumnezeu să ne învrednicească ca închizând ochii față de lumea aceasta deșartă, să ne facem semnul crucii și să spunem și noi : „*Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta*” (Luca 23, 42).

Sursa: „Păzirea poruncilor” – Predica Mitropolitului Augustin de Florina la Duminica a XXX-a după Rusalii

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 5 decembrie** / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Sâmbătă: 6 decembrie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei* / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 7 decembrie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Tămăduirea femeii gârbove* → *Sfânta Mucenică Filofteia de la Curtea de Argeș*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 96 / 30 noiembrie 2014 ♦

MITROPOLITUL AUGUSTIN DE FLORINA

CE SĂ FAC CA SĂ MOȘTENESC
VIAȚA CEA VEȘNICĂ? (LUCA 18, 18)

Iubiții mei, Evanghelia de astăzi spune că un om vine la Hristos. Este tânăr (vezi Matei 19, 22), este sănătos, este „bogat”, este chiar „dregător” (Luca 18, 23, 18). Patru bunuri de care atât se mai minunează oamenii, adunate într-

o singură persoană. Ce altceva voia? Sănătate avea, tânăr era, bogăție avea, dregătorie avea. Cu toate acestea, nu era mulțumit. Înăuntrul său ceva îl preocupa și o întrebare îi veni pe buze: „*Ce să fac?* ...”.

Aduceți-vă aminte! Aceeași întrebare am auzit-o și din gura unui alt bogat, a bogatului nebun (vezi Luca 12, 17), întrebare pe care și-o pun și mulți dintre bogații de astăzi, deoarece și aceștia se îngrijesc de bogăția pământească. Dar întrebarea „*Ce să fac?*” a bogatului din Evanghelia de astăzi se deosebește mult de a celorlalți. Aceia se neliniștesc pentru lucrurile mici și lipsite de importanță. Acesta se interesează și întreabă de ceva mare. Dorința lui era viața cea veșnică.

Viața veșnică, iad și rai!... Ce sunt acestea? Poate că unii domni moderni vor spune: Auzi colo, „*viață veșnică*”,

cuvinte ale celor proști!... Și totuși, iubii mei, viața veșnică există. Există? Dar aveți dovezi?

Desigur că avem. Care dovezi? Nu vom face aici o conferință filosofică, istorică sau psihologică. Vom spune pe scurt următoarele:

Dacă veți deschide Istoria Universală, din primele pagini, din adâncul Antichității și până astăzi, constatările de pe urma săpăturilor arheologice, monumentele și mormintele, ca și cel care s-a descoperit în Verghina, cu inscripțiile și obiectele ce le conțineau, mărturisesc și demonstrează că omul trăiește și dincolo de mormânt. Toți cred că omul nu este asemenea animalului care pierie, iar după ce trupul i se descompune, nu mai rămâne nimic din ființa lui. Omul are suflet nemuritor, trăiește veșnic.

Dacă lăsăm la o parte istoria și cercetăm filosofia și știința, vom vedea același lucru. Dacă vom întreba nu pe așa-numiții oameni de știință ai zilelor noastre, care după ce au luat o diplomă au închis cărțile și joacă biliard și cărți, ci pe aceia cărora le-au albit tâmpilele studiind, și dacă vom întreba pe marii filozofi, ca Socrate, Platon, Aristotel, dacă le vom pune întrebarea „*Există viața veșnică?*”, ne vor răspunde: Există!

Istoria răspunde DA. Știința și filosofia răspund DA. Dacă vom întreba și psihologia și ea va răspunde DA. Psihologia, nu cea de suprafață, ci cea a profunzimilor (abisală) spune că

omul este și o ființă materială, este și o ființă economică, este și o ființă comercială, este și o ființă socială, este multilaterală și multidimensională. Dar psihologia de astăzi mai spune că omul este o ființă limitrofă sau metafizică. Ce înseamnă asta? După cum aici, la graniță, avem de o parte iubita și martirica noastră patrie, iar de cealaltă parte un spațiu străin, adică suntem la granița dintre două state, în același fel și omul se află la granița dintre două lumi. Una este lumea pământească, iar cealaltă este ceea ce va să fie, cea de dincolo de lumea materială. Și omul participă la ambele.

Dar, frații mei, de ce să-i întrebăm pe oamenii de știință, pe istorici și pe filosofi? Dacă suntem creștini, ne ajunge o singură mărturie. Mărturisește Unul singur că există suflet; și mărturia Lui valorează mai mult decât oricare alta. Pentru că Acesta nu a spus niciodată vreo minciună; până astăzi, veacurile nu l-au contrazis. Și acest Unul este Domnul nostru Iisus Hristos. Ce a spus Hristos? A vorbit despre viața veșnică și a confirmat că există. Și dacă nu credem în Hristos, în cine, vă rog, vom crede? Pentru Hristos, existența sufletului este o realitate neîndoielnică. Nu stă să țină conferințe ca filosofii. Este o realitate și o realitate nu stă nimeni să o demonstreze. Există soare. Cine spune: Veniți să vă demonstrez că există soare? Ar fi ceva de prisos. Așadar, după cum soarele

strălucește în lumea fizică, în același fel în lumea supranaturală nemurirea sufletului este o certitudine neîndoielnică; există viață dincolo de mormânt.

După cum am spus, anticii credeau lucrul acesta. Credeau și strămoșii noștri, și bunicile noastre. Credeau toți și o semnavă cu amândouă mâinile lor, nu doar cu cerneală, ci cu sângele lor. Ce? Ceea ce mărturisim în ultimele articole din Simbolul de Credință: „*Aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie. Amin*” (art. 11 și 12).

Aceia credeau. Noi? O, astăzi sunt „zile rele”, după cum a spus Apostolul (Efeseni 5, 16)! Credința se împrăștiă pe zi ce trece. E ca și cum am călători în ceață (vizibilitate zero). Oamenii cu mici probleme de vedere nu văd nimic în fața lor. Sau pentru a aduce o altă imagine, ne asemănăm cu păsările pe care le vânează vântul și ca să se salveze, doar ce văd o gaură de peșteră se reped înăuntru, dar peștera este labirintică. Și acolo cad captive; zboară nefericite în dreapta – stânga, neștiind unde, în întuneric, să găsească ieșirea. Așa și noi, captivi într-o peșteră, ne mișcăm în întuneric și nu vedem semnalul luminos pe care-l trimite Evanghelia, chemându-ne la viața veșnică.

Viața veșnică! Aș fi vrut să fiu un Gură-de-Aur și un Vasilie (cel Mare), ca să vă pun în inimă acest mare adevăr, că există suflet nemuritor, că dincolo de

mormânt există viață, că viața nu se sfârșește cu lopata groparului. Nu, mormântul nu este capătul; este începutul unei alte vieți fără sfârșit. Aceasta o zice Evanghelia, aceasta este credința noastră.

Bogatul din Evanghelia credea că dincolo de mormânt există viață. Ceea ce îl preocupa era în ce mod ar putea să moștenească viața veșnică, care este calea care duce acolo. Și Hristos îi răspunde: Bună este credința, dar care credință? Nu cea teoretică, care se limitează la cuvinte; nu cea negativă, care se limitează la păzirea doar a anumitor „Nu-uri...”, pe care le-am auzit astăzi (Luca 18, 20), nu cea formală, care consideră suficient să îndeplinim câteva îndatoriri religioase, să aprindem de pildă o lumânare. Desigur, nici acest gest nu este de lepădat; aprinderea unei lumânări are un simbolism. E ca și cum ai spune: „*Pomeniște-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta*” (Luca 23, 42). Dar nu ajunge doar asta; trebuie și tu însuși să fii o mică lumânare aprinsă în neamul tău, potrivit poruncii lui Hristos: „*Voi să fiți lumina lumii*” (Matei 5, 14).

Sfinții Bisericii noastre, pentru credință, au ajuns până și la chinuri înfricoșătoare. Sfântul Iacov Persul, de pildă, care este sărbătorit pe 27 noiembrie, trăia în Persia într-o mulțime de închinători la idoli. Era singur. L-au chemat să se lepede de Hristos. Nu a putut fi înduplecat, nu a cedat. L-au amenințat, l-au întemnițat,